

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2021 r. – Mlékárna Hlinsko / Komisja**(Sprawa T-213/21)**

(2021/C 228/47)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mlékárna Hlinsko a.s. (Hlinsko, Republika Czeska) (przedstawiciele: adwokaci S. Sobolová i O. Billard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zakazu udzielania dotacji nałożonego pismem strony pozwanej z dnia 22 października 2020 r., ARES (2020) 5759350;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym prawa podstawowe skarżącej zostały naruszone zarówno bezpośrednio jak i pośrednio przez stronę pozwaną, ponieważ w toku postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonych środków strona skarżąca nigdy nie mogła skorzystać z prawa do bycia wysłuchaną.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym pozwana nie ma kompetencji w zakresie przeprowadzania audytu konkretnych dotacji i podejmowania decyzji w przedmiocie konkretnych wniosków o przyznanie dotacji z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych. Do uprawnień strony pozwanej w tym zakresie należy bowiem jedynie badanie ogólnej zgodności systemów zarządzania i kontroli wdrożonych przez państwa członkowskie, nie posiada ona natomiast żadnych uprawnień w zakresie przeprowadzania szczegółowego audytu i podejmowania decyzji w przedmiocie konkretnych wniosków o przyznanie dotacji złożonych przez poszczególne przedsiębiorstwa.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym pozwana nie ma kompetencji w zakresie wykładni i stosowania prawa wewnętrznego państw członkowskich, ponieważ jej kompetencje są ściśle ograniczone zasadą przyznania określoną w art. 5 i 13 traktatu o Unii Europejskiej. Wszelkie odstępstwa od tej zasady muszą być interpretowane w sposób ścisły, a z łącznej wykładni zasady przyznania i postanowień traktatów jasno wynika, że pozwana nie ma kompetencji do stosowania prawa wewnętrznego państwa członkowskiego. W każdym razie przepisy prawa czeskiego, na które powołuje się pozwana, nie mogą być poddane kontroli na podstawie rozporządzenia nr 1303/2013⁽¹⁾, które stanowi podstawę prawną postępowania audytowego, który doprowadziło do przyjęcia zaskarżonych środków.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym pozwana nie przytoczyła treści przepisów prawa czeskiego, dopuściła się błędu w ich wykładni i stosowaniu. Zamiast wykazać treść prawa czeskiego, jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, storna pozwana dokonała rażąco błędnej wykładni prawa czeskiego, a w szczególności sekcji 4c ustawy o konflikcie interesów⁽²⁾, celowo ignorując orzecznictwo sądów czeskich, jak również ostateczną, wiążącą i wykonalną decyzję władz czeskich dotyczącą przedmiotu postępowania audytowego prowadzącego do przyjęcia zaskarżonych środków.

5. Zarzut piąty, zgodnie z którym pozwana dopuściła się również błędu w wykładni i stosowaniu prawa UE, ponieważ błędnie stwierdziła naruszenie art. 61 rozporządzenia finansowego⁽³⁾ i nie uwzględniła, że czeskie przepisy dotyczące konfliktu interesów są sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa UE.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, p. 320).

(²) Ustawa czeska nr 159/2006, w sprawie konfliktu interesów; ze zmianami.

(³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, p. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2021 r. – SB / eu-LISA

(Sprawa T-217/21)

(2021/C 228/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SB (przedstawiciel: adwokat H. Tagaras)

Strona pozwana: Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi sześć zarzutów w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) z dnia 3 sierpnia 2020 r. w sprawie rozwiązania z nim stosunku pracy po zakończeniu okresu próbnego.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ sprawozdanie z okresu próbnego nie zawiera między innymi najmniejszej konkretnej okoliczności faktycznej i ogranicza się do abstrakcyjnych ocen, które nie są poparte ani faktami, ani odniesieniem do rzekomego braku realizacji celów przez skarżącego. Skarżący utrzymuje również, że organ upoważniony do zawierania umów kontrasygnuje sprawozdanie z okresu próbnego, nie precyzując, które z ocen przedstawionych przez autorów sprawozdania bierze pod uwagę.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady, zgodnie z którą okres próbny powinien przebiegać w „normalnych warunkach” w zakresie, w jakim skarżący miał wykonywać w sposób niezadowolający zadania, które nigdy nie zostały mu powierzone i nie znał w wystarczającym stopniu języka angielskiego, mimo że pozwana dwukrotnie sprawdzała tę znajomość przed zatrudnieniem skarżącego.